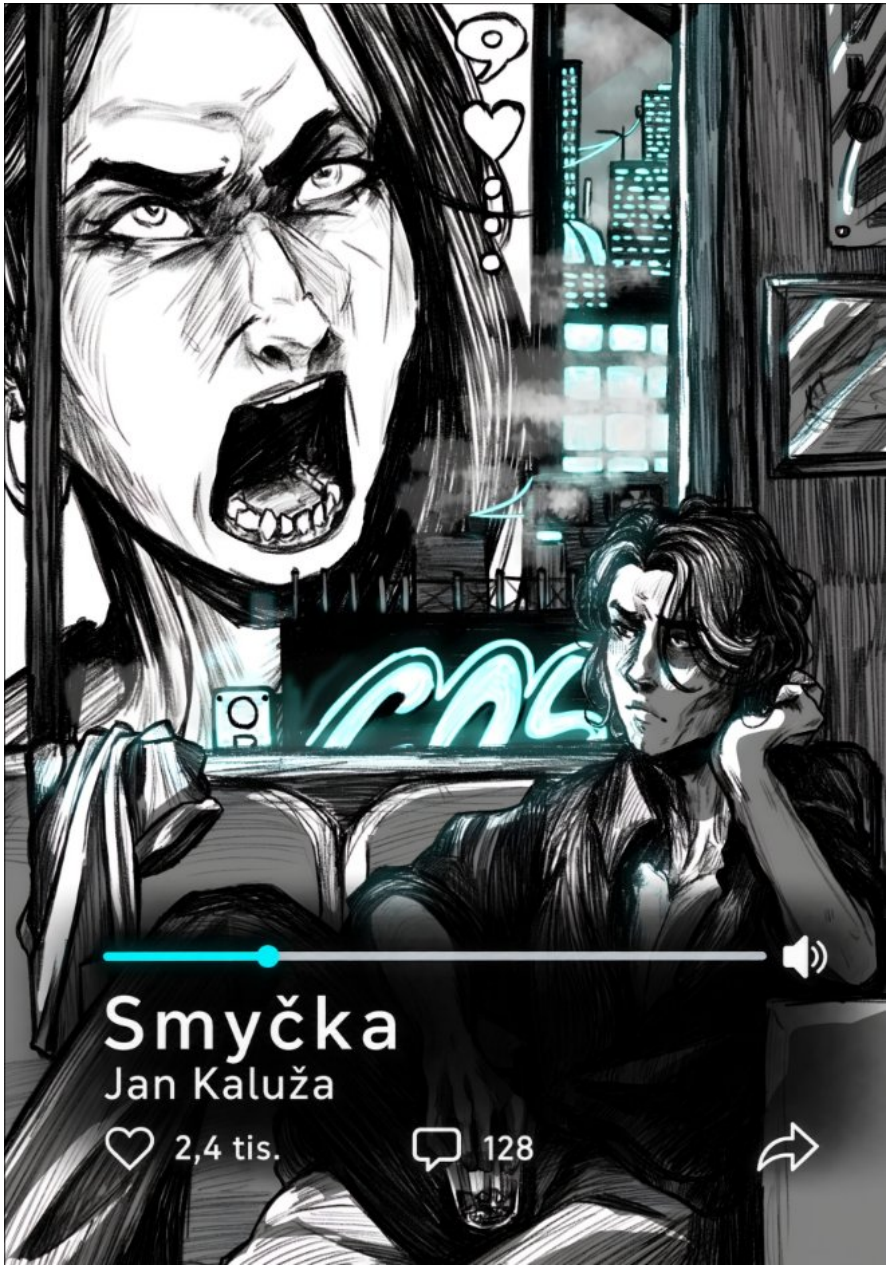

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

8. Setkání (Nox)

Otevřel jsem dveře a za nimi stála Lyra. Celou noc nespala – to bylo to první, co mě napadlo. Někdo jiný by to nepoznal, ale já ji znal léta a ten lehce zamračený výraz a drobné vrásky kolem očí ji usvědčovaly.

Druhá myšlenka nadhodila otázku, co teda k sakru celou noc dělala. Ta s sebou přinesla směs úzkosti, hněvu a napětí, která mi sevřela čelist.

Hned nato jsem si uvědomil, že Arven sedí uvnitř našeho bytu na jejím místě.

Lyra se podívala přes mé rameno pootevřenými dveřmi do pokoje. Stačila jí vteřina. Dvě sklenice na stole, zbytky večeře a cizí kabát na věšáku. Nic z toho nedokazovalo, že se mezi námi něco stalo.

Proto jsem se usmál.

„Přišla jsi trochu nevhod," řekl jsem. „S Arven jsme pracovali skoro celou noc."

Byla to pravda. Jedna z těch vzácných a příjemných pravd, které člověk nemusí ani trochu upravovat.

„Chtěla jsem ti pomoct s tvým problémem se Smyčkou," odpověděla Lyra a stočila svůj pohled zpátky na mě. „Ale vidím,

že už moji pomoc asi nepotřebuješ.“

„Víš, jak to chodí,“ začal jsem a přivřel dveře. „Corven trval na partnerovi. Někoho jsem vybrat musel.“

„Arven?“ zasyčela, přistoupila o krok blíž a donutila mě sklopit zrak k podlaze. „Za to, co jsi jí tenkrát provedl, tě srazí na kolena. Co ti slíbila za tuhle službu?“

Netušila, jakou s ní mám dohodu, ale věděla, co je Arven zač. Musela vidět záběry z galavečera Smyčky, tak jako všichni. Zvedl jsem hlavu a všiml si, jak se její obličej proměnil. Hleděla na mě zpříma se staženými ústy. Každá vteřina, kterou jsem neodpovídal, ji rozežírala zevnitř.

Dal jsem si s odpovědí načas a nakonec se rozhodl její otázku úplně ignorovat.

„Corven mi dal pro tebe dva pulzy. Čekal jsem, že se pro ně zastavíš. Nebo snad máš nějaký jiný zdroj?“

Možnost žít o kousek dýl. To měnilo názory rychleji než žárlivost, vztek, probdělá noc nebo cokoliv jiného. Vydechla a svaly v jejím obličeji se uvolnily. Krátce zavrtěla hlavou. Potřebovala mě a to mě zahřálo u srdce. To by mohl být náš nový začátek.

„Tak pojď přece dál.“

Otevřel jsem dveře dokořán a sledoval, jak se Lyra vrací domů. Arven stála u stolu a prohlížela si na tabletu něco z našeho pátrání. Pod ní byl stůl plný mých poznámek a nápadů na sérii

fragmentů. Arven k nám ani nezvedla oči, ale já věděl, že poslouchala každé slovo mého rozhovoru s Lyrou.

„Dobré ránko, Lyro," pozdravila ji Arven a koutky mých úst vystřelily vzhůru. Půlku noci jsem přemýšlel nad fragmentem, který by zahájil moji novou spolupráci s Arven a nemohl jsem přijít na nic tak kontroverzního a pobuřujícího, aby mě to bylo hodno. A přitom stačilo jen počkat do rána.

„Ty pulzy, Noxi," připomněla mi Lyra a její oči přeletěly byt od papírů, skleniček, otevřené barové skříňky až k pohovce před prosklenými okny. Arven se pousmála a dál předstírala, že ji Lyřina přítomnost vůbec nezajímá.

„Jasně, jsou tam, co vždycky," odpověděl jsem a Lyra vykročila směrem ke kuchyni. Sledoval jsem, jak si Arven nenápadně prohlíží při každém klapnutí podpatků o podlahu a představoval si, jak ji v duchu hodnotí a srovnává. Starší tvář, větší prsa, pevnější zadek. Muselo ji to rozpalovat doběla, ale nedala na sobě nic znát.

Když byly na krok od sebe, jejich pohledy se protly a na zlomek vteřiny zůstaly propojené. Byly jako dvě kočky, které se nečekaně potkaly na hranici svých území. Napnuté, s narovnanými zády a připravené skočit jedna po druhé při první příležitosti.

Já je sledoval jako kocour s chutí na obě. Nejlíp zároveň.

S dalším sebejistým krokem Lyra minula Arven a nakoukla přes její rameno na displej tabletu. Její reakce překvapila všechny v místnosti.

„To je Vey?“ vyhrkla a zastavila se na místě s hlavou stočenou k tabletu.

„Ty ji znáš?“ naklonila Arven tablet blíž k ní a zazoomovala na její obličej.

„Možná,“ řekla Lyra bezmyšlenkovitě s očima zabořenýma do obrazovky.

„Odkud?“ pokračovala Arven.

Lyra se znovu narovnala a pevně sevřela čelist. „To není podstatné.“

„Je to jediná věc,“ pokračovala Arven a zdůrazňovala každé slovo, „která je teď podstatná.“

Potřebovala se vyspat. Začínala být netrpělivá a podrážděná. Tohle na Lyru nefungovalo, ale ona to zatím nevěděla. Neměl jsem v úmyslu zůstat mimo.

„Takže přece jen máš jiný zdroj pulzů,“ řekl jsem.

Lyra ke mně prudce otočila hlavu.

„Umím počítat, Lyro,“ pokračoval jsem, „Další jsi potřebovala před třemi dny. Přesně v den, kdy jsi odešla. Bereš je už dlouho, takže bez nich bys vydržela jen pár dní a rozhodně bys nevypadala tak dobře, jak vypadáš.“

„To měl být kompliment?“ ušklíbla se na mě Lyra.

„Můžeš to tak brát.“

„Ty se nikdy nezměníš… Věděl jsi, že mi dochází čas, měl pro mě dva pulzy a přesto mi ani nezavolal?“ Lyra lehce zavrtěla hlavou.

„Volal jsem. Nebralas to.“ Připomněl jsem jí a užil si, jak znovu sevřela rty a hledala ta správná slova, kterými by se obhájila.

Arven si povzdechla a položila tablet na stůl. „Dala ti ty pulzy ona?“

„Tohle je tedy tvůj plán na záchranu kariéry? Holka, co prodává pulzy a druhá, co o ní možná něco ví?“ Ignorovala Lyra Arveninu otázku a znovu se rozešla ke kuchyňské skříňce ukrývající pulzy.

„Jo,“ zavolal jsem za ní.

„Co to děláš?“ sykla na mě Arven a kývla směrem ke kuchyni.

Přistoupil jsem k ní a naklonil se k jejímu uchu. Kdyby se Lyra právě teď vrátila, viděla by přesně to, co jsem chtěl.

„Ona o ní něco ví. Víc než jen třicet let staré pověry, které všichni jen popírají.“

Dvířka kuchyňské skříňky za rohem se s tlumeným klapnutím zavřela.

„Co o ní víš?“ zakřičela Arven do kuchyně.

Spražil jsem ji pohledem. Zbytečně hlasitější už být nemohla. Protočila oči.

„Vsadím se, že víc než vy,“ ozvalo se z kuchyně.

„A já se zase vsadím,“ začal jsem zvesela, „že ty dva pulzy, které si chceš odnést, mají najednou cenu jednoho krátkého příběhu.“

„Jsi pěkná svině,“ odpověděla Lyra a vyšla zpoza rohu z kuchyně zpátky k nám s plastovou krabičkou v ruce. Přes její stěny prosvítala jemná záře.

„Jsem tvůj manžel.“

Arven se pousmála.

„Pomoz nám,“ přistoupila k Lyře a zpříma hleděla do jejího obličeje, „a zachráníš manžela, mě i sebe. Když mu prodlouží smlouvu, dostaneš zase svůj pravidelný příděl.“

„A co Vey?“ namítla Lyra. „Nechci jí ublížit. Ta holka celý život jen přežívá a neví proč. Chci to zveřejnit anonymně.“

„Anonymní zdroj nikdo nebude brát vážně, my musíme…“ namítla Arven.

„Ukaž jí, co máme,“ umlčel jsem ji a ona na mě vrhla pohled plný zvednutého obočí. Oplatil jsem jí ho a ona odemkla tablet. Její prst

se dotkl obrazovky a spustil náš zatím nezveřejněný fragment, na kterém jsme pracovali celou noc. Ukazoval všechno podstatné o dosavadním životě Vey. A musel jsem uznat, že použitelného toho bylo zoufale málo.

Na obrazovce se objevila hnědooká dívka oblečená do modré pracovní uniformy s logem ReFab vyšitým na pravé náprsní kapse. S bezstarostným úsměvem odhalujícím mezeru mezi předními řezáky se zubila do kamery snímající ji v ubohém rozlišení.

„Tak jo, budeš slavná, Glorie," ozval se Arvenin hlas z reproduktoru tabletu. „Stačí, když mi řekneš, proč Vey odešla z ReFabu a kam šla pak, co říkáš?"

„Co za to?" zeptala se Glorie, dotkla se špičkou jazyka horního rtu a lehce ho zkousla. „Ten před tebou mi dal padesátidolarovku."

„Jak se jmenoval?" zeptala se Arven, ale Glorie se jen rozesmála, zavrtěla hlavou a vystrčila bradu.

Kamera se zatřásla a z pravého dolního rohu se vynořila ruka se štosem bankovek stočeným do ruličky. Gloriina hnědá očka se zaleskla, její ruka ověšená náramky z provázků se natáhla k té Arvenině a bankovky se přesunuly do tepla Gloriina výstřihu.

„Corven," řekla. „Docela fešák."

Podívala se někam nad kameru a hraným smutným hlasem dodala:

„Ale šlo mu jenom o Vey.“

Lyra na okamžik přestala sledovat tablet a podívala se na mě zamyšleným pohledem.

„Tys o tom věděl?“

„Do Galavečera ne.“

Nebyla to úplná odpověď, ale technicky to byla pravda. Tušil jsem, že o tom ví Edrin, ale nikdy mi neřekl celou pravdu.

„Jak to s ní bylo?“ zeptala se Arven v záznamu a já i Lyra jsme se znovu vrátili za Glorií.

„Vey… ona nechtěla…,“ začala Glorie a hlas se jí na okamžik zachvěl. Na zlomek vteřiny její drzý výraz zmizel, ale vzápětí se znovu vrátil. Nadechla se a začala znovu.

„Holky z ústavu nejsou vděčný za práci, teplý jídlo, skříň, čtyři stěny a postel, která pod nimi párkrát v měsíci zavrže.“

Nato znovu vycenila zuby a v mezírce mezi nimi se objevila špička jazyka. „Říkala jsem jí, že to není tak hrozný, když zavře voči, ale ona na tohle nebyla. Takže po pár měsících zdrhla.“

Ještě než Glorie domluvila, složil se mi v hlavě začátek Fragmentu. Mladá, osamocená, zneužívaná, na útěku, se zásobou Pulzů, za kterou by lidé vraždili. Nenáviděl jsem, jak dobře to fungovalo.

„Kam šla?“ ozval se znovu strojový hlas Arven a já se znovu zadíval do obrazovky tabletu.

„To je na tom to nejlepší,“ rozesmála se Glorie nahlas. „Šla dělat do přístavu. Mezi námořníky. Chápeš to? Holka, která nechtěla dělat v ReFabu.“

Nato obrazovka problikla a po střihu se zobrazila jedna z bezpečnostních kamer skladiště. Přesně toho skladiště, které mi Arven ukázala na Galavečeru Smyčky.

Arven se na Vey vyptávala jednoho z předáků sedících za stolem. Tvrdil, že nikoho takového nikdy neviděl. Pak se ale dveře na opačné straně místnosti otevřely a Vey vešla dovnitř. Arven si ničeho nevšimla a dál se snažila předáka přesvědčit ke spolupráci. Vey se za ní sotva mihla a vyšla ven, jako by se nic nedělo. Ten záběr získala až pár dní potom, co uplatila ochranku.

Arven se dotkla obrazovky tabletu a video se zastavilo. Popudilo mě, že ho stopla zrovna tady. Na své fragmenty bych se vydržel dívat celé hodiny a závěrečná řeč, kdy spouštíme pátrání byla podle mě jedna z mých nejlepších.

„To prozatím stačí,“ řekla Arven dřív, než jsem stačil cokoliv namítnout a otočila se na Lyru. „Teď je řada na tobě. Co o ní víš?“

Lyra sklopila oči ke krabičce s pulzy ve svých dlaních.

„Tohle bude krátký příběh,“ začala.

Posadil jsem se na židli, hodil nohy na stůl mezi poznámky

a sledoval, jak Lyra vykročila k prosklenému oknu s výhledem na město.

„Potřebovala jsem pulzy, než najdu náhradu tady za Noxe.“

„To bude těžké,“ poznamenal jsem, ale Lyra se ani neotočila.

“Kamarádka mi řekla o baru a o Vey. Šla jsem tam a nakoupila. Jenže když jsem pulz vzala…“

„Viděla jsi víc pulzů?“ přerušila ji Arven a já sledoval každý Lyřin pohyb.

„Jo,“ odpověděla po chvíli s pohledem upřeným do města pod ní. „Měla truhlu a byly jich tam tisíce.“

„To ti ji jen tak ukázala?“ Nechápal jsem.

„Když jsem ten pulz vzala, viděla jsem Corvenův starý dům. Ten, kam jsi za ním chodil, když jsme začínali,“ otočila se na mě Lyra. „Vey měla pokoj polepený obrázky fermentorů, detektorů rezonance, a dalších věcí, které by rozhodně neměla vidět naživo.“

„Musíme hned do toho baru,“ vyhrkla Arven.

„Tam už není,“ ušklíbla se na ni Lyra. „Když jsem přišla další den, barman tvrdil, že tam žádná Vey nikdy nebydlela. Dveře byly poškozené a v zadní uličce zůstalo rozbité sklo. Myslím, že po ní někdo jde. Čekala jsem tam na ni tři dny.“

To znělo jako policejní razie. Něco mi na tom ale nesedělo. Lyra přece nepotřebovala pulzy každý den, tak proč se rozhodla za ní jít? Muselo za tím být něco jiného. Něco tají.

„Proč jsi za ní znovu šla?“ zeptal jsem se.

„Na tom nezáleží,“ odpověděla Lyra a přejela si palcem po prsteníčku, který ještě před pár dny obepínal náš snubní prsten. Všimla si mého pohledu a ruku okamžitě stáhla.

„Záleží,“ řekl jsem.

„Když ti řeknu všechno, nebudeš mě potřebovat. Tohle ti prozatím stačí.“

Nestačilo mi to, ale Arven nás znovu přerušila: „Musela se vrátit k někomu, u koho bydlela kdysi. To bych udělala já.“

„Na všech adresách, co máš, už jsme byli,“ namítl jsem.

„Jenže to ještě bydlela v baru,“ nesouhlasila Arven.

„Hovadina,“ protočila oči Lyra, „půjde do Corvenova domu.“

„Proboha, proč by šla zrovna tam?“ oponovala Arven. „Jestli ty vidiny měla už roky předtím, určitě už tam byla.“

„Protože to, že je to Corvenův dům, jsem jí řekla teprve já. Nakreslila snad stovky obrázků toho domu a vůbec netušila, co je zač. Pustila mě k sobě tak blízko jen proto, že je posedlá svou

minulostí stejně jako jste jí posedlí vy. Bude po něm pátrat a najde ho.“

„Jak by našla třicet let starý dům?“ zamyslela se Arven a položila tablet na stůl. „Musí někde spát, něco jíst. Musíme znovu projít všechna místa, kde byla předtím. Musíme ji najít dřív než Smyčka. Ale anonymní příběh nám nikdo neuvěří, Lyro. Bez její tváře to Corven označí za další lež a do večera po nás nezůstane nic. Tak jako to udělal před třiceti lety mi.“

„Ne,“ vykřikla Lyra mnohem hlasitěji než chtěla, „Musíme ji najít, zjistit, co je za jejím osudem a proč se o to zajímá Corven. Ale pak, a teď mě dobře poslouchej, Arven, ji z toho všeho vyškrtneme a uvedeme jako anonymní zdroj.“

Arven se podívala na mě a čekala, co udělám. Já ale přemýšlel o Vey. Dříve nebo později by ji někdo dostal tak či tak. Ať už ji ve fragmentech zveřejníme přímo, nebo ne, půjde sedět na hodně dlouho. Když její příběh zveřejním já, pomůže to minimálně třem lidem – mě, Lyře a Arven. To je lepší, než kdyby to nepomohlo nikomu. Byla to pohodlná myšlenka. Proto jsem se ji držel.

I Lyra na mě upírala svůj pohled. Znal jsem ho moc dobře. Čekala, že se jí zastanu. Stejným způsobem se na mě dívala pokaždé, když už se rozhodla a chtěla pouze slyšet, že jsem dospěl ke stejnému závěru.

„Arven má pravdu v jednom. Bez Vey nemám důkaz. A bez důkazu nemám nic,“ řekl jsem a sledoval, jak napětí v Lyřině tváři povolilo a odešlo společně se zbytkem důvěry ve mě.

„Nejdřív se vrátíme na místa, kde žila předtím," pokračoval jsem. „Podle toho, co objevíme, zavoláme Edrinovi. Ten starý parchant něco ví, ale nikdy neřekne co. Další stopy by ho mohly přesvědčit. A já zjistím, kdo vedl zásah v baru. Mám ve Smyčce pořád nějaké přátele."

„Právě to mě děsí," řekla Lyra a vydala se ke vstupním dveřím.

„Pojď s námi, Lyro," vydralo se mi z úst a dřív, než jsem nad tím stihl zamyslet, jsem dodal i tiché „prosím", které mě překvapilo snad víc než Lyru. Zastavila se u otevřených dveří našeho bytu a na okamžik sklopila hlavu k zemi. S dalším otočením jejich vlasů zastřižených po ramena jsem uviděl její lesknoucí se oči.

„Není žádné my, Noxi. Ne dokud jsou pro tebe důležitější fragmenty než lidský život."

Lyra prošla dveřmi a mně ten moment připadal jako věčnost. Vlasy se jí ovinuly kolem šíje a bok se zhoupl, když překročila pravou nohou práh. Její dlaň se ovinula kolem lesklých dveří a zanechala na nich nepatrný otisk lidského tepla, které mě ještě nedávno zahřívalo. Žena, kterou jsem nade vše miloval, odcházela podruhé z mého života a já si připadal jako Prometheus, kterému orel rval játra z těla jen proto, aby mu do druhého dne znovu dorostla a oni si to potěšení mohli vychutnávat znovu. Pořád dokola.

Na chvíli jsem proklínal celou svoji existenci. Ale co by ze mě bez fragmentů zbylo? Byly to jediné, co jsem doopravdy uměl. Nebo snad ne? Hlavou mi probleskl rozhovor s Corvenem a klesající graf mé sledovanosti. Má snad Lyra pravdu? Na levém rameni jsem ucítil lehký dotek Arveniny dlaně.

„Whiskey, Noxi?“

„Dvojitou.“